

هيا ماتي

انتخاب شوي تپي او بيتونه

Ketabton.com

راټولوونکي: وسيم افغان

-Wasim Afghan

-Wasim Afghan

-Wasim Afghan

ڊال۽

گران او زړه ته رانژدي ملگري
(حاجي خـاموش) ته.

وېښه ته مې په تمامه — انا نه پېژندي
وېښه نور درته ټول ژوند مزاحمت نه کوم

زه دجانان هر يو غزل هر بيت ته بېله ژاړم
په ما خو دومره ميئن ندى غزل چاته ليکي؟

رقيب مې هر شو ترهگرو ته ښېرې کومه
لا ما ښام نه وي چې زما دلالي ور پورې شي

دنغمو نغمو سندرو په وطن کې
ويده کيرو او پاخيرو په سلگيو

اوریدو ته یې ته نه راځې همرازي
او رازونه مې په زړه کې نه ځایېري

څه وايې تا به راته نه را کوي؟
ورته پینځه وخته سجده کې نه يم؟

څومره زر زر دې فاصلو ته کړه هواره لاره
په دعاگانو مې ورو ورو زیاتېري شک لالیه

قسم خدایه چې ما به دستا لوري ته کتل
په ژوند به مې ملنډې زمانې وهلې وې

توله ورخ يې دخپل خان تماشه وکړه
زړه د دکې بناريې منخ کې ولاړ دی

نه مې فنا شته نه واپس راخمه
ستا په صحرا تللی آواز یمه زه

په تا خوښي په ما دغم باران
څه بهترین وېش مهربان کړی دی

پوهېدې چې مینه ټوکه وه له سره
ها چې ټوکه وه په ما دې ولې وکړه؟

خومره ارمانونه به مې خاوري شي
سولې! که له تانه مخکې مې شومه

نوره پرېږده ان په ځان مې پېرزو نه يې
رقيب کړی دې د ځان يم دومره پوی يم

ستا د ياد په تاري يې ترم
ژوند ساعت دي که لمحہ ده

که تا وويل په خاورو ځان بدل کړه
ته چې سترگې رپوې زه به بدل يم

دا سړی راته مهم دی گنځي ژونده!
داسې نه ده چې مې ته په اوږو بار يې

زما په مخ حالاتو بڼې کړبڼې را تېرې راکرې
ای های ژوند څه کوی په ما يې نقاشي وکړه.

که په مخه چيرته راغلي
درته به يو ميليون گيلي وکړمه

مشغولا لره يې راشه د يار خياله
زړه مې سترې او ستومانه غوندي بڼکاري

ستا په سبب کړي رقابت ورسره
ټوله دنيا ده په حمزه مئینه

شيبه مخکې دې له مرگه سوله راشي
خير که پاتې مو ځواني نده ملگرو!

نه غواړې؟ ما پر پرده وينې هغه دروازه ده
نه اوسېږې؟ مه اوسېږه ظلم دی کوه يې!!

پوره به چرته نه شي ناممکنه راته ښکاري
آخستی می څو ځله اندازه د خپل آرمان ده

يو دیدن ته زورور نصیب پکار دی
سلامونه په چپو دهوا هم ځي.

زېږېدو ته خو مې گوري؟
زما رنگ ته خو دې پام دی!!؟

که د شیدو لښتی ورتیر کړم
تا دردولی زړه مې وده نه کويڼه!

دا قسمتونو فیصلې دي
د زړه په خوښه یاران چا موندلي دینه

د خپل بنايست نه ناخبرې کبرجنې جينې
په ټول کابل به زلزله کړې اوربل مه خوروه

طبيب دې خپلې گولۍ يوسې
خط د جانان له لورې راغی جوړه شومه

پښتنه پيغله شيرنه
هم پښتو پالی هم مينه

د طلاي زلفو ميرمنې
گردې لمنې جوړوه غلام دې يمہ...!!

زما د زره سلا رانغله
مئین ته وایی چپ نور نکړي منتونه

"ستا تگ او راتگ هسې فلسفه ده؛ ته د زره په کور
کې روح سره یو ځای یې...!"

بیا رانه د ژوند بازار کې ورک نه شي
خپل زره مې د گوتې نه نیولی دی

ژوند یو جبر دی یو ظلم دی زغمه یې
نه د تیښتې اجازه شته نه د مړینې

تا زما له درده اوبنکې تويولي
څه بڼه ټوکه وه خو سمه دې ونکره

ستا ده حساب بيخي قابل نه يممه
زه درنه ربه لپونتوب غواړمه

سل واري مې وويل چې زړه مې يې "
بس ده نوسجده راباندي مکوه"

ته بختور ئې سوداگره
چې ملغلرې خرخوي شمېرې خالونه

ماخو ويل گني پښتون يې
له بې ننگي نه دي زه څه خبره ومه

ياران ولې هر څه گپ گني ازله
په ديرشمې سپارې پسې خراب يم

ته رانه لارې غم دي راکړو
بيا چې راځي، زه به د خاورو لاندې يم

له اول نه څوک مه ماتوه!
بښنه غوښتل زخمونه نه شي جوړولی

يو خوا د ژوند کارونه، بل خوا شاعري، او مينه
بنکاري چې ژوند کې مې بلا ضرورتونه ډېر شول؟

اوس په لمانځه کې غلطېرم
د بنگرو شرنګ يې تر جومات پورې راځينه

زه لږ د حساس طبيعت سره يم
ته راسره ډيره گزاره کوه

په ميسج پيل او د بلاک په تنې پای ومومي
څه په اسانه باندي ختمې شي د وخت يارانې

شونڊې مې تاپسې وچېږي
خلکو ته وایم ثوابي روژه لرمه

یو خُلي چې مات شي بیا جوړېږي نه
زړه لکه بنگری داسې نازک جوړ دی

زړه که مې تانه صبرېدلې
ته به ولاړ وی زه به بل ته ودیدمه

زه په سودا کې او په ما کې سودا هم گرځېده
په داسې ځمکه گرځېدم، چې په ما هم گرځېده

صبر کوه خدای به مې درکړي
توره پگړۍ اوبنکو ته مه نیسه مینه

په مخ دې بیا خپېره راکړه
په سترگو روند شې پیغلې چا وهلې دینه

رازونه چاته نه وایم رازونه محترم دي
رازونه خو لوظونه دي لوظونه محترم دي

په پرده کښې د کعبې په شانتي بڼکارې
پښتنې ستا په خادر کې لوی کمال دي.

اسو پلو مي غزونو ته خان جوړ کړ
زړه په دواړه لاسه ونېسه ما بنام شو

خان ته ناسته ، خاموشي ، لږي خبري ،
دايو خو انتخابونه مي سهي دي

رښتيا خو دا دي چې باور درباندي نه دي په کار
خو زه له شرمه په تا کړی باور وستایمه

سر مي نری نری خوږیږي
زه دې بنېرو لکه چې بیا وهلي يم

زما په کبر زوال راغی
ماته د غېږې جانان لاس نه راکوینه

کبر، غرور، ظلم، زیاتی او له انسانه نفرت!
په دې پنځو وارو کې شکر ده یو هم نه لرم

ته یې نوم اخله زه درود ورباندې وایم
د جانان په نوم کې بل رنگه مـزه ده.

نه مې گيله شته نه له چا یمه خپه مات یمه ،
د زور دې نه یم خدای ته وگوره راځه مات یمه !

د یو روح او دوه کسانو تړون ویني؟
ساه ته اخلې! ضرورت ورته زما دی...!

قسم وکه دروغ وکه تعویذ وکه خو وکه
تکره شه ملا هله په چل ول سړی رضا که....؟

که دې خوبنه وي ما مه غبروه یاره!
زه رښتیا وایم او ته بیا خفه کېږي.

ما مې له خپله وروره جار کړې
لالی مې خپله خور لري ترې جار دې شینه

خويندي د ورور له كوره څه وړي
خواره زلفان په اوږو وړي په ژړا ځينه

بې وروره خور په كلي راغله
ناری يې وکړه چې د چا کره به ځمه

مونږ خوازغي کرلي نه دي
قرآن وهلي لالی ولی نه راځينه

په انگو دي زخي وشه
چې د بنائست جلوي دي درې وړې شينه

د یو څو کسوله قصده یی نن وایم
د یو څو کسوله قصده دې قربان شم

د مینې خیال د تهمتونو په باران اخلمه
که دنیا دوه ډلې شوه ډله د جانان اخلمه

د آشنا ډاډ دې را سره وي
که د نمرود د اور لمبې وي، پرې ورځمه

ستا خبرې مې دي خوښې موسیقې ده.
زما جنابه! زه به چپ شم ته غریزه!

پښتو حيا مي شکر دی جوړه سترگو ته راغلل
سيلي چي لوپته ده راته گډه وډه کره

نه مي څه يي، نه مي څه کپري
ناز دي په هغو خلکو کره چي څه دي وينه!!

که د لالي سترگي مي نه واي!
چپرته خدا چپرته زمونږ چاودلي زړونه

چمبه زما گوتو ته جوړه
زما د يار گوتو ته جوړ دي کتابونه

جانانه بل وطن ته مه هه
د غور والی به ستا خرچې ته خرخومه

مور دې د کور کارونه غواړې
تا رانه غواړې په نکریزو سره لاسونه

د بنگرو په شرنګ سجده شوه سندریزه
موسیقی یې کره حاله په لمانځه کې

په زور دې کړې شم داسې نه دو
رته پښتو دو له پیغوره غلي یمه.

که تا زما زره ته کتلی
زه به دا وچې شونډې ولې گرځېدمه

سترگې مې ستا ده سترگو غاښي.
د رنجو ډکې تا به ورک له کلي کرمه

دا حق نه دی بر ناحقه مروره
زوروره! څه خبره؟ څه اتره؟

ماته مې خپل لالي را پرېږدی
نور مې په مړي ژوندي وشړی مېښه

زما لوفر لالي خبر كړئ
جرگه راغلي ما نن بل ته ورکوږنه

د خولې اظهار ته پكې څه ضرورت
هر څوك د خپل مټن كاته پيژني

ته له بې ننگه خاورو جوړ يې.
گني سړي خو خپل غيرت خوړلې دينه.

اوس كه راځې وختونه تير دي
زما په مخ خالونه اوښكو وړي دينه

له کلي تللی یار ته وایه
د بیوسی غږ به مې څوک درسوینه

بې غرضه بې مطلبه بې له گټې
بیخي نه پالي رښتینې رابطې څوک

باران وریری ته رانغلي
زه د بلی لاندې لمده ولاړه یمه

پلاریې د کلي فیصلې کړي
لوریې په برگو سترگو کلي ښکته وینه

خدای به د سختو دوران تپر کړي
وره نونو به مې رالویه شي مینه

شپه به د مینې په کیسو تیروو
نورې خبرې به سهار کپړي

خلک په کرکو نه شرمپړي
زه به د مینې کیسې ولې پتوومه

د کور بامونه ټول په تا پاکوي
واوره" ورپړي، زما زړه خوړپړي!

يو انار دی په هغه پسې اقباله
په سلگونو بيماران ماته معلوم دي

هسې عبث عمر مې تېر کړ
لکه رېدي په بيابان ورژېدمه

ماته چا هيڅ ويلې نه دي
دا ستا پېغور يې راکوه وژرېدمه

ژوندون په مينه بنکلی کې کپري
په شر فساد باندي وړانېري وطنونه

ستا نامه ور باندي ليکمه په گوتو
د کرکی بنیښې نیولې بیا خوله ده!

د خوږو خوږو کتلو دې مننه
معلومېږي چې جانان شولې سرپه

زه د ملا سره نزدی په میکه کې اوسم
زه د دوزخ سره نزدی د جنتونو سرې؟

داسې لمده گودر نه راغله
لکه بلبله چې باران وهلې وینه

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**